

BOGOLJUB

V TUJINI

Štev. 8., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 22. februarja 1948.

MOČ SAMOTE

"Tedaj je Duh Jezusa odvedel v puščavo." Mt. 41. Jezus je šel na duhovne vaje. Toliko dela je stalo pred njim. Božje kraljestvo na zemlji bo ustanovil. "Sin človekov je namreč prišel iskat in zveličat, kar je izgubljenega." Lk. 19, 10. Postavil bo človeka zopet v pravo razmerje do Boga, do samega sebe in bližnjega. Zdravnik vsem bo. Vse bo poklical k sebi, da bi vse, ki so trudni in obteženi, dvignil in poživil. Svoje čelo hoče razširiti na vse ljudi in vse čase. "Jaz sem z vami vse dni do konca sveta", Mt. 28, 20. je obljubil tistim, ki bodo njegovo delo nadaljevali.

Toliko dela ga čaka pa tako malo časa ima na razpolago. Samo tri leta. Kaj navadno človek v treh letih svojega javnega dela velikega naredi? Šaj se komaj znajde in v svoje delo vživi. Jezus pa hoče v treh letih postaviti temelje ves svet obsegajočemu in do konca sveta trajajočemu božjemu kraljestvu. Ali je to mogoče v tako kratkem času? In še zdaj gre prej v puščavo. Pa kar za štiri-deset dni. Ali ni škoda vsakega dneva, ki ga bo preživel v puščavi? Ali ni to zapravljjanje časa? Koliko bi med tem že lahko naredil! Zakaj torej ta odhod v puščavo, v samoto?

Človek, ki samo z očmi sveta na take reči gleda in samo s številkami sveta to preračunava, to težko razume, ali pa sploh ne razume. Njemu je vse to neumnost in nekoristno zapravljjanje časa.

Ali je res samo zapravljjanje časa?

In vendar taka neumnost to le ne more biti. Nekaj je gotovo na stvari. Neko moč taka samota le mora imeti. V samoti se je namreč pripravljaj na svoje javno delo. Mozes, Elija in Janez Krstnik. Iz samote in tihote je nastopil svoje javno delovanje tudi Jezus sam. Njemu ta samota gotovo ni bila potrebna. On je gotovo vse tisto, kar mu je bilo potrebno za izvršitev njegove naloge na zemlji, brez priprave v samoti imel. Pa je vendar tudi on odšel v samoto, da bi dal ljudem za vse čase vzgled, kako mora začeti, kdor hoče začeti delo za božje kraljestvo v sebi in drugih. Tudi apostoli so svoje delo začeli s samoto - z duhovnimi vajami. Sam Jezus jim je naročil, naj ostanejo v samoti in molitvi do tistega dne, ko jim bo poslal sv. Duha in jih poslal v svet. Tudi sv. Pavel, ki je bil pozneje poklican za apostola, sam pravi o sebi v svojem pismu Galčanom (1.15-20), da je po svojem spreobrnjenju tri leta preživel v arabski puščavi. In tako je ostalo v Cerkvi v vseh časih. Iz samote in tihote so se pojavili veliki in sveti možje, ki svetijo kot luči na krščanskem svetu kakor Benedikt, Bernard, Frančišek Asiški, Dominik in Ignacij Loyolski. Čas, ki so ga preživel v samoti ni bil zapravljen. Brez samote bi verjetno vseh teh mož sploh ne imeli. Tudi njihovega poznejšega dela ni bilo. V samoti in tihoti so nastali njihovi načrti in zamisli. Tam so dobili ono razsvetljenje in moč, da so znali in mogli poklicati v življenje nekaj, kar je bilo v korist in blagoslov mnogim rodovom.

Iz tihote semenišč in iz samote novicijatov stopajo aposto-

li Kristusovi - duhovniki in redovniki v javno življenje. Tako je in mora biti. Ali si je mogoče misliti dobrega duhovnika in požnega redovnika, ki bi še nikoli ne preživel nekaj časa v samoti - stran od svetnega hrupa? ki bi nikoli ne čutil potrebe vsaj za nekaj dni se odtrgati od svojih vsakdanjih skrbi in opravkov in oditi v samoto, kjer bi se v molitvi in premišljevanju posvetoval s samim seboj in z Bogom? - V tihoti in samoti gora izvirajo potoke in reke, ki nosijo blagoslov in rodovitnost daljnim ravninam in pokrajinam sveta. Najprej mora vsak zbirati, potem šele lahko daje; najprej mora vse dobro premisliti, potem šele lahko dela. (Po p. Huonderju, Ob nogah Učenicovih).

Bog se javlja le v samoti in tihoti...

Samota ni izgubljen čas. Samota ima moč. V samoti človeku Bog govori, Bog svetuje. To vedo vsi, ki so pustili, da jih je Duh peljal v samoto kakor je svoj čas Jezusa. Koliko hudega bi na svetu odpadlo in koliko več dobrega bi se lahko storilo, če bi razmišljali ljudje, ki jih je Bog obdaril z velikimi darovi, in jih postavil na vodilna mesta človeštva več odhajali v samoto in se tam v molitvi in premišljevanju posvetovali s samim seboj in z Bogom. Kako vse drugače modro bi ravnali in kako vse drugačno korist bi imelo človeštvo od njihovega življenja in dela. Vse drugače, vse lepše in srečnejše bi potem teklo življenje. Toda za to ni časa. Preveč so zaposleni. Vsakega dneva je škoda. V koristnem vidijo škodo, zato pa tudi potem nič čudnega ni, če škodljivo delajo pa mislijo, da s tem koristijo človeštvu.

Močno, veliko drevo ne zraste v gošči...

Samota nam je od časa do časa potrebna. To nam je Jezus sam pokazal s svojim zgledom. Kdor je hotel kaj velikega in trajno vrednega ustvariti, je moral skozi samoto. Eno največjih del za posameznika pa je postaviti samega sebe v življenju v pravilno razmerje do Boga, do samega sebe in do bližnjega. To mu pa ravno najlepše pokaže samota z molitvijo in premišljevanjem večnih resnic. Zato Cerkev redno tako priporoča samoto v obliki duhovnih vaj. Komur je le mogoče, naj bi se jih od časa do časa udeležil. Posebno pa jih priporoča tistim, ki jih je božja previdnost postavila na odgovornejša mesta ali kateri stojijo pred važnimi in dalekosežnimi odločitvami v življenju.

Samota daje rast in moč. Človek bi mislil, da bister razum, obsežno znanje, ugoden družaben položaj in gibanje v visoki družbi človeka izoblikujejo in usposobijo za velika dela v življenju. V resnici so pa skoraj vsi veliki možje prišli iz samote. V čem je ta moč miru in samote? Na koncu igrišča nekega vzgojnega zavoda sem videl drevored, zasajen s smrekami. Drevesa, ki so stala bolj v ozadju, v samoti, so bila že visoka, lepa in zdrava. Druga pa, ki so stala ob robu igrišča, so bila sami pritlikavci, še en meter ne visoki, vsi zanikerni, zviti in pokvečeni. Zakaj? Miru niso imeli. Vedno znova je vanje priletela žoga iz bližnjega igrišča, nanje so obešali suknjiče in ščipali vejice. Skratka drevesca so stala sredi stalnega nemira, zato so samo životarila brez vsakega razvoja in brez vsake rasti. - Podobno je s človekom, ki živi vedno sredi nemira, sredi hrupa in šuma življenja. O drevesu, ki nič ne zraste, pravijo ljudje, da nazaj raste, da je zmeraj manjše. Tako je tudi s takim človekom. Zmeraj manjši je. Zmeraj bolj prazen. Nima miru. Niti misliti ne more. Celó najbolj temeljna vprašanja: zakaj sploh živim, ali prav živim ali sem za svoje življenje in dela komu odgovoren, vse to utone in se zaдуši v nemiru,

hrupu in šumu, mikih in klicih življenja.

Ne ob cestah, ampak v tihi samoti rastejo lepa, ravna, visoka in zdrava in zato korist obetajoča drevesa. Z ljudmi je enako. V tihoti in samoti rastejo in se oblikujejo, lepe, zdrave duše, zvravnani, dosledni značaji in bogate osebnosti, ki so zmožne iz svojega bogastva in polnosti dajati človeštvu skozi cela stoletja. Samota očiščuje in zdravi. Tam, proč od motenj in nemira sveta se človek lahko zbere in zamisli in začne gledati samega sebe in svet tako, kakor v resnici je. Tam spozna, kakšno mora biti njegovo razmerje do Boga, sebe in bližnjega. Tam, v samoti vidi namen svojega življenja in namen vsega človeštva in vidi jasno in določno pot, po kateri je treba hoditi.

Ne zagrenjenost ali obup - ampak Duh božji...

Toda vsaka samota tega ne daje. O divjačini, ki je bila nevarno ranjena, pravijo, da se odloči od tropa in zavleče v goščavo, kjer v samoti in zapuščenosti žalostna čaka konca. Tako večkrat naredi tudi ranjena ali bolna duša. Potegne se v samoto in tam žalostna hira in umira. Bogala jo je užaljenost, zagrenjenost in razočaranje. Ta zapuščenost ni prava samota. Ta ne očiščuje, ne daje moči in ne dviga, ampak ubija, uničuje in vodi v obup.

O Jezusu pravi sv. pismo, da ga je Duh odvedel v puščavo. Ta Duh je Duh božji. Ta Duh mora voditi človeka v samoto. Človek se mora za nekaj časa odtegniti hrupu sveta s tem namenom, da bi se mogel na samem pomeniti in posvetovati s samim seboj in z Bogom. Pravo samoto mora spremljati odpoved, molitev in premišljevanje večnih resnic. To je tista samota, ki očiščuje, ki daje moč in dviga in pravilno usmerja človeka. Iz take samote so prihajali veliki možje v zgodovini krščanstva.

Samota je potrebna odpoved...

Toda samota je težka. Človeka ne mika. Človek se ji izmika in upira. Jetnik v samotni celici je zato še posebno nesrečen, ker mora biti sam. Človek med tujimi ljudmi, ki jih ne pozna in ne razume njih jezika, je vkljub dobremu zaslužku nezadovoljen in žalosten, ker je sam. Samota človeka vznemirja, že otrok je ne mara. Človek je vendar po svoji naravi družabno bitje. Samo družba mu more dati, kar potrebuje. Družbe si želi, po njej hrepeni. Ali ni potem samota nekaj prisiljenega in nenaravnega? Nenaravna ni, odpoved je pa res; toda odpoved, ki je potrebna. Človek je ustvarjen za življenje v družbi, je pa nekaj poedinega. Je poedina oseba, ki ima poedino dušo, svoje poedino življenje in delovanje, za katero je on sam pred Bogom odgovoren. Zato je naravno, da vsaj včasih čuti potrebo, biti sam. Si samote želi. Rad bi se o svojih osebnih zadevah sam s seboj in z Bogom razgovoril. Posebno ljudje, ki veliko delajo in v vednem šumu in hrupu sveta živijo, čutijo to potrebo, da bi se vsaj včasih nekoliko umaknili v samoto in zatišje. Ne toliko, da bi se odpočili, kakor zato, da bi samega sebe zopet poiskali, se zopet zbrali in uredili.

Poslušaj klic božji!

Tudi ti si si že gotovo večkrat čutil potrebo, da bi bil vsaj za nekaj časa sam. Duh, ki je Jezusa odvedel v puščavo, je hotel tudi tebe vsaj za nekaj časa rešiti hrupa sveta in te odpeljati v samoto. To je bil klic tvoje sicer še zdrave pa trudne in obtežene duše, ki je želela, da bi jo spravil v red. Ali si ta klic Duha božjega v tvoji duši poslušal? Na to je mislil Bog, ko nam v sv. pismu govori: "Kadar slišite moj glas, ne zakrknite svojih src!"

Ta klic božji prihaja do tebe vsakikrat, kadar se ti nudi prilika udeležiti se duhovnih vaj. "Ne zakrknite svojih src!" Pusti Duha božjega, da tudi tebe popelje vsaj za nekaj dni stran od vsakdanjih skrbi v samoto duhovnih vaj. Pusti si ga za spremljevalca skozi tiste kratke dni, pogovori in posvetuj se z njim in spoznal in našel boš zopet samega sebe. Rešen vseh predsodkov in zaves, ki ti jih postavlja svet pred oči, boš spet jasno in pravilno videl svoje življenje in spoznal boš, kaj si dolžan Bogu, sebi in bližnjemu. To je pa ravno tisto spoznanje, ki ga moramo imeti, če hočemo dobro izpolniti svojo življensko nalogo in to je tisto spoznanje, ki ga Duha božji daje njim, ki se z njim večkrat pogovorijo in posvečujejo v samoti.

DAJ NAM DANES ...!

Vsakdanji kruh! Oče nebeški! Tvoja volja je, da skrbimo za svoje telo in svoje zdravje. Postavil si nas na zemljo, da Ti služimo z vestnim vršenjem svojih dolžnosti. Za to pa nam je potrebno zdravje, telesna moč, razvite duševne sposobnosti. To so talenti, ki si nam jih zaupal, ko si nas ustvaril in hočeš, da z njimi kupčujemo, da jih razvijamo. O njih boš nekoč pri sodbi od nas terjati obračun.

Skrb za telesno in naravno duševno življenje je borba, boj, Tvoja služba, zato ga moramo bojevati, jo moramo vršiti po Tvoji volji. Težak je ta boj, nevaren je! Težak, ker je delo težko, saj nosi v svojem spremstvu posledice Tvojega prokletstva. Težak je, ker je poln skrbí in razočaraja. In nevaren je! Kako lahko človek, Tvoja stvar, vsled skrbi za svoje telo, pozabi na svojo dušo, v borbi za kruh, pozabi na Te, svojega Očeta, se zakoplje v zemljo in ne vidi več nebes, se zatopi v časnost in ne misli na večnost!

Gospod in Oče! Pomagaj nam, da prav vršimo svoje dolžnosti, daj nam kar potrebujemo za dušo in telo. Ne daj nam bogastva, vidiš, saj smo še to, kar smo imeli, kar so naši očetje in kar smo si mi pridobili na zemskih dobrinah, izgubili. Pa je morda Tvoja volja, da si zopet pridobimo. Tedaj Te prosimo, ne daj nam bogastva, ker je nevarno za našo dušo, ne daj nam pa tudi uboštva, ker smo zopet nesposobni vršiti Tvojo voljo, saj vidiš kakšni smo; temveč nam daj, kar potrebujemo, da moremo Tebi zvesto služiti.

Predvsem pa nam daj, Gospod in Oče, pravo razumevanje, pravo razsodnost, pravo modrost, da sredi skrbi za telo in časno, nadvlada Duh in duhovno. Včasih smo vsled skrbi za časno preveč pozabljali na dušo in duhovno, trepetali smo za svoje imetje, nanj navežavali svoje srce in radi tega pozabljali, da je duh več kot snov, duša več kot telo, večnost več kot čas na zemlji, Ti več kot vse stvari.

Naj se naučimo iz tega življenja, ki ga živimo, pravilno presojati časne dobrine, pravilno skrbeti zanje, pravilno uravnavati svoje življenje.

ŽENE IN MATERE!

Veši dnevi so tukaj. Duhovne vaje se prične v ponedeljek zvečer. Bog vas kliče! Po vas hoče rešiti svet. Zato hodite poslušat Njegov glas, ne zamudite niti enega govora!

DEKLE, POSTOJ IN PREMISLI!

Morda se še spomnite, sestre, našega skupnega dekliškega večera pred nekaj meseci. Takrat smo pred Bogom in v duhu pred vsem narodom izjavile: "Hočemo biti dekleta, ki jim je dekliška čast največji ponos!" V teh dneh, ko se od našega dekliškega sveta v taborišču trgajo vedno večje skupine in druga za drugo odhajajo na tuje zemlje, to izjavo malo natančneje premislimo še posebno z vidika našega življenja v tujini.

Da je dekliška čast poštenost, nedolžnost, čistost, vemo vse. Čistost je ona izmed najlepših kreposti in dela ljudi skoraj angelom enake.

Mihče, ki nima čistosti, ne bo gledal Boga, ne bo prebival v Njegovem svetem šotoru. Zveličar sam pravi, da bodo psi in nečistniki zunaj. Vemo tudi, da čisto dekliško življenje najtrdnjejši temelj družinski sreči, najgotovše poročstvo zdravega, nepokvarjenega rodu.

Čistost hočemo torej za vsako ceno ohraniti, za čistost se hočemo truditi vsak dan in v čim večjih nevarnostih bomo, da jo izgubimo, s tem večjimi silami se bomo zanjo borile. Da bomo to v tujem svetu, kjer ne bomo imele te ali one prijateljice, tega ali onega svetovalca zmogle, nevarnosti že sedaj spoznavajmo, se nanje pripravljamo in iščimo sredstva, ki nam bodo v neprestanem trudu za brezpogojno čisto življenje vkljub mnogim nevarnostim zanj uspešno pomagala. Iz raznih poročil, kakor tudi iz mnogih življenj naših deklet v tujini, smemo in moramo računati na te nevarnosti:

1.) Ne v vsakem, vendar v mnogih primerih obstoja nevarnost zaradi predrznosti od strani gospodarov in šefov, zaradi zlobne in zločinske predrznosti raznih tujih gospodov in gospodičev.

Ni lahko brezpogojno vztrajati, ne popustiti tudi v malenkostih, posebno ne, če ti zaradi trdnosti ali tvoje trme, kakor ti bodo morda očitali, grozi odpustitev iz službe, nižja plača, slabše stanovanje razmere in podobno. Vendar, če se bomo zavedale, da je čistost v očeh ljudi, zlasti pa v očeh božjih nekaj neprecenljivo dragocnega, da se ne da, ko jo enkrat izgubiš, nazaj kupiti za noben denar, za nobeno odlično službo ali najudobnejše stanovanje, bomo vzdržale. Tudi pikre besede, razne krive obsodbe, zapostavljanje bomo znale prenesti. Birna vest, notranja sreča in zadovoljstvo bo zadostno plačilo za vse, kar smo v boju izgubile.

2.) V svetu vlada svobodna ljubezen; civilni zakon in razporeke so državno uzakonjene. S v o b o d n a l j u b e z e n! Dekle hrepeni po ljubezni, teži po njej z vsem, kar je in kar ima. V svetu, kjer je ne čuti niti toliko kot v taborišču, bo to teženje še silnejše in svobodna ljubezen, ki se ne ozira na npravni red in npravne zakone, pa tudi ne na njen pravi namen, bo za eno ali drugo morda po varljivem blesku prvi korak na stranpot. Pri tem bo prav gotovo trpela sama, bo nesrečna, da, obupana sama. Svobodna ljubezen ji ne bo prinesla tega, po čemer ona teži. Gospodič bo meni nič, tebi nič odšel, še ozrl se ne bo za bolestim izrazom njenih oči.

In samo c i v i l n i z a k o n! Morda boste rekly: "Nesmisel. Nikdar ne mislim na kaj takega!" Mnoge vaše prijateljice v domovini, nekdaž verne in poštene, tudi niso nikdar mislile na to. Danes so začele družinsko življenje, ki jim je bilo tudi nekdaž najvažnejši, pa tudi najsvetlejši in najlepši kos življenjske poti, s par besedami državnega uradnika, odklanjajoč pomoč in mi-

lost Kristusovo. Brezbožni svet, ki jih obdaja je to zmogel in nihče ne more reči, da zmaterializirani in versko brezbrizni tuji svet ne bo zmogel katere izmed nas, če ne bo na to nič pripravljene. Vedeti moramo, da za civilnim zakonom pride kaj kmalu državno zakonjena razporka. Razočaranje, orožpanje najlepšega, kar si v življenju pričakovala, je tu.

Naj omenim še mešani zakon, ki je pri drugovercih razvezljiv tudi cerkveno.

Kdo ti da garancijo, da bo tvoj mož, drugoverec živel s teboj in s tvojimi otroci do konca, vse življenje v zvesti požrtvovalni ljubezni? Njegova vera in država mu dovoljujeta, da odide, te pusti samo in gre iskat srečo in ognjišče k drugi. Tvoja vera, pa tebi ne dovoljuje iskati opore pri drugemu. Naš zakon je nerazvezljiv.

Kdo trpi potem pri takih in podobnih žaloigrah?

3.) Naj omenim še eno nevarnost za čisto življenje. Ta pa tiči v nas samih. To je čustvo osamljenosti. Vse je najbrž ne bodo čutile. Ena ali druga pa gotovo. Življenje ji morada ne bo prineslo prav nič tega, kar je od njega pričakovala. Čutila se bo neutešeno in osamljeno. Iz tega prepogosto izvirajo nespametna zaupanja ljudem, ki dekletovega zaupanja niso vredni in ga znajo izrabljati, malodušnost, ki dela deklet nesrečno in nesposobno za mnoge življenske preiskušnje. Kaj naj rečemo k temu? Zbrale bomo vse moči, pa še božjo pomoč, ki jo pričakujemo, bomo pridjale, iskale bomo najrazličnejših področij, kjer se bo naše duhovno materinstvo uveljavljalo. V veliko si bomo dopisovale, malodušnosti vrata pokazale, tako ostale vedre in pogumne zavedajoč se, da je to naša najbolj gotova pot do lastnega zveličanja in najuspešnejša apostolska pot za naš narod, saj nam jo je izbrala najmodrejša in najbolj ljubeča božja Previdnost.

To so nekatere nevarnosti, ki prete tej ali oni za njeno čistost v tujem svetu. So še druge, gotovo. Na vse moramo biti pripravljene, potem pa pogumno z božjo pomočjo in pod posebnim varstvom naša Matere Marije preko njih zaradi Boga, naše časne, predvsem pa večne sreče, zaradi naših mater, ki doma trpe in trepečejo za nas, zaradi našega naroda, ki brez čistih in pogumnih deklet obstati ne more.

KATOLIŠKI MISIJONI

Pod gornjim naslovom bomo odslej v "Bogoljubu" objavljali misijonske članke, s katerimi bomo skušali vsaj malo namomestiti misijonsko čtivo, ki je bilo v domovini priljubljeno v vsaki slovenski hiši in katerega v tujini zdaj tako pogrešamo. Cenjene bralce bomo seznanjali z najnovejšimi novicami: s prvih vrst misijonske fronte in s katoliškega misijonskega zaledja, Z zanimanjem bomo sledili udejstvovanju raznih katoliških držav pri misijonstvu ter se pri tem še mi - katoliški Slovenci - učili pojmovati tako resna vprašanja kot je ravno misijonsko. Videli bomo, na kakšen odmev je naletelo misijonsko vprašanje tam, kjer ga pravil-

NOVICE STRONTE

IN ZALEDJA

NA KITAJSKEM je strmo glavil dne 22. decembra štirimotornik s 25 misijonarji, od katerih je bilo 16 belgijskih duhovnikov. Zednje poročilo o nesreči se glasi: več težko ranjenih, mrtev nihče!

no pojmujejo, kjer so poučeni o njegovi cilju. In ravno pravo sodobno katoliško mišljenje o misijonih hočejo te vrstice ustvariti. Te vrstice hočejo beseđiti "misi-joni" odpraviti romantični prizvok, ki vzbudi v marsikaterem katoličanu, ki ni o njem prav poučen, predstavo o velikanskih pragozdih, o ogromnih kašah in divjih tigrih, o bradatem misijonarju s križem v roki, o divjih narodih, ki jedo celo ljudi in podobno. Da! Ustvaritev pravega naziranja o misijonstvu hoče ta misijonska stran.

M i s l i l s e m k a k o r o t r o k , s o d i l k a k o r o t r o k .

Kaj ni res, da je misijonsko delo nekaj svetega? Vsakdo, ki ima kelič-kaj vere, bo priznal še več: Misijonsko delo je najidealnejše in treba je imeti posebno mero požrtvovalnosti in ljubezni do Kristusa, če hočeš postati misijonar.

Kako smo strmeli otroci, ko nam je govoril mlad pater, ki je odhajal v misijone. Brađa mu je komaj dobro pognala in v belem talarju je bil, govoril pa tako, da smo kar slinč požirali. Na koncu pa tudi ni bil menda nihče brez solznih oči. Ko je razširil roke, da bi razodel svojo ljubezen do poganskih duš, se nam je zdelo, da z njim vred plavamo v osrčje Afrike. V mladih dušah se je vzbudil misijonski poklic. Še čez dolga leta smo se spominjali tega večera. Misijonar nam kar ni mogel iz spomina. Nismo vedeli, kje je, kaj dela, vedeli smo pa, da je bil tako svet in goreč mož, da mu ne sežemo do pasu.

In čim bolj smo odraščali, tem bolj smo se čudili. Ko smo dorasli in imeli že prve povedati svoje mnenje, smo pa sodili takole: čudno, toliko je dela v katoliški Cerkvi, toliko dela tudi pri nas, pa gredo najboljše ljudje v misijone. Mar bi ostali tu in spreobračali nove pagane. No, pa že mora tako biti. Tudi ljubezen do Boga ima svoje vrste športnike. Če so se odločili, da si za-služijo nebesa s posebnim trpljenjem, kakršnega pronašajo misijonarji, pa naj gredo. Mi ne bomo šli za njimi. Vse preveč po izrednem in čudaškem "diši" misijonska stvar.

Kako smo prišli do tega sklepa? Cisto preprosto. Svoje predstave o misijonskem delu, smo otroci dobili sveda po otroško. To je bilo prav. Saj otroku ne

ENA ZADNJIH komunističnih žrtev na Kitajskem je tudi p. Roland, ki je bil ubit 21. julija lanskega leta. Pred svojo mučeniško smrtjo je v ječi 8 komunističnih vojakov seznanil s Kristusovim evangelijem in jih krstil.

FRANČIŠKANSKA PREFEKTURA. Yungčev, v kateri bo deloval naš novi misijonar p. Rudolf, ima 44 tisoč km² in 3 milj. 400 tisoč prebivalcev, med katerimi je komaj 8.000 kristjanov. Na vsem ozemlju deluje 9 misijonarjev in 2 domača duhovnika. Slovenija pa je obsegala 25 tisoč kv. km in je imela okrog 1.500 dušnih pastirjev med 1 milijon tristo tisoč prebivalci.

JAPONSKI BUDIST j. zahteval ustanovitev katoliške filozofske stolice na cesarski univerzi v Kvoto. Svojo zahtevo je utemeljil z izjavo, da je to najboljšo sredstvo za obnovo težko preizkušene Japonske.

SEVERNI MISIJONI najbolj trpe zaradi ogromnih razdalj. Od 23 postaj v Karijata Mackenzie so na primer le 3 ob železniški progi. Ostale morajo oskrbovati s transporti, ki so redki in zelo dragi. Tako je postaja Ford Good Hope oddaljena od prometne žile nič manj kot 2.080 km. Aklivika 2640 km, Cambridge Bay pa 4800 km. Vodstvo misijona si je zdaj omislilo svoje transporte in išče dobrotnikov, ki bi pomagali oskrbeti potrebne ladje. (KIPA).

POIMESEC NAD RIMOM. Pred nekaj stoletji je vsa Evropa pretresla vest:

moreš razlagati kakih učenih stvari. A zgodilo se je, da smo odraščali, v vseh stvareh smo počasi izgubljali otroške misli in začeli misliti kot odrasli, le v eni stvari ne: o misijonih in misijonstvu smo mislili kakor otroci. In ker smo že vrgli od sebe vse otroške misli in predstave, smo vrgli še misijonsko. Tako smo postali fantje in možje, ne da bi se zavedali, da smo v drugih stvareh zamenjali otroške misli in sodbe z mislimi in sodbami moža, v misijonski stvari pa nismo v nadomestilo za otroške misli dobili ničesar in tako se je moralo zgoditi, da nam je misijonstvo ostalo in ostalo sicer sveta stvar, a tako nekaj izrednega in posebnega, da za navadnega kristjana ni.

NEKAJ O ORGANIZACIJI D.Š.V.

Družba za širjenje vere (DŠV) je bila ustanovljena v Lyonu l. 1819. Ustanoviteljica je Pavlina J a r i c o t. Ima namen organizirati najmanjše sodelovanje vseh vernikov pri misijonskem delovanju Cerkve. To zlasti, odkar je bilo ob stoletnici ustanovitve l. 1923. predstavljeno njeno središče v Rim in podrejeno naravnost Propagandi. Vodi jo vrhovni svet, kateremu predseduje vsakokratni tajnik Propagande. V škofijah imenuje škof škofijsko vodstvo.

Dolžnosti članov so sledeče: Vsak dan zmoliti Očenaš, zdravomarijo, častbodi ter pristavek: Sveti Frančišek Ksaverij, prosi za nas! Po pravilih se članstvo združuje v desetnije, stotnije in tisočnije. Vsak član naj bi v svojem okolju pridobil 9 novih članov in s tem postal vodja nove desetnije - desetnik, v DŠV naj bi bili včlanjeni vsi laični katoličani (tudi redovnice), ki so dopolnili 12. leto. Člani prispevajo mesečni minimalni dar.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

"Daj, daj ne bodi smešna in ne vpij, ker to nikomur nič ne koristi", jo je pokaral gospod župnik, sam pa odredil vse potrebno.

Dekla je šla po mežnarja, da bo pripravil vse potrebno, za sveto maziljenje, sam in hlapec sta pa počasi in previdno dvignila Blaža in ga odnesla čez cesto proti šoli, kjer je stanoval.

Ko sta odprla vrata je prihajala po stopnjicah iz gornjih prostorov gospodična Judita s svetilko v roki.

"Kar hitro gospodična" je dejal gospod župnik, "zgodila se je nesreča. Vaš oče je nezavesten ležal pred vhodom v župnišče."

"Moj Bog" je vsa v skrbi za svojega očeta kriknila gospodična Judita in solze so ji polile lica.

Ko so položili starega Blaža na posteljo, je gospod župnik odredil:

"Gospodična, vi hitro očeta slecite, skuhajte čaja in pripravite tople obloge; ti Miha", je dejal hlapcu "skoči po zdravnika Vidmarja, jaz pa se opravi, da podelim gospodu upravitelju sveto maziljenje." - Po teh besedah je brez pozdrava odšel.

(Dalje prihodnjič.)

Turki pred Dunajem! Rdeča zastava s polmesečem vihra po Evropi. Danes pa visi zastava s polmesečem nad papeško rezidenco Castel Gandolfo. Vatikan je sprejel prvega egipčanskega poslanika. Muslimanski svet se bliža križu!

DR! FRAN JAKLIČ piše novo knjigo o našem svetniškem Frideriku Baragu.

NEK AMERIŠKI PROTESTANT je napisal roman o F. Baragu. Ko je iskal podatke o življenju Baraga, se je čudil, da ameriški Slovenci tako malo vedo o svojem rojaku.